

KHALED
HOSSEINI

Papírsárkányok

Világszerte
több mint *22 millió*
eladott példány

Libri

**Weöres Sándor:
A hétfejű sárkány**

Iszapos tóból
száz karika száll,
a hétfejű sárkány
odalenn pipál,
folyton füstöl,
hét fekete szája,
fűzfagyökérből
hét öblös pipája,
békalencséből
vágott dohányja,
vízitök-levélből
hét hálósapkája.

Kovács Barbara: Papírsárkány

Vigyorog a papírsárkány
Mert repülni úgy szeret!
Hogy magasra felszállhasson,
szépen kérte a szelet.

Fújjál, fújjál, kanyarogjál,
repíts messzi tájakra!
Óvatosan szépen vigyél,
Vigyázzál a farkamra!

Hogyha vadul száguldozunk,
Kócos lesz a farkincám,
és amikor visszaérünk,

Nem ismer majd senki rám.

A szelecske szépen vitte,
sima maradt a farka.
Papírsárkány megköszönte,
integetett kacagva:
holnapután megint menjünk
Messzire és magasra!

**Bertolt Brecht:
Sárkánydal**

**Röpülj, röpj, kicsi sárkány,
emelkedj föl a magasba,
a sok nagy ház kupoláján
lendülj át, még magasabbra!**

**Ha jól tartjuk a zsineget,
fönn maradsz a kék egekben,
kényszeríted a szeleket,
röpítsenek sebesebben.**

**Csodálattal nézünk rád ám,
szállj csak, nézd a repülőket!
Ősük te vagy, kicsi sárkány,
hódolattal köszöntsd őket!**

/Ford.: Fazekas László/

OSVÁT ERZSÉBET:

Gergő sárkánya

Ez a sárkány
fura fajta.
Egy feje van
meg egy farka.
És a szája akkora -
befér rajta egy zongora.

Hát a farka,
hosszú farka,
száz színből van
összerakva:
csiricsáré, rikító.
Gergőt, Dorkát vidító!

Röpteti
a szél magasra.
Ha elszakad
a madzagja,
úgy elszökik világgá -
hét varjú sem talál rá.

Juhász István: Papírsárkány

Szél simogatja arcát,
Uszályát hordja utána,
Hegyes álla, pofikája,
Szeme, orra, füle, szája,
Libbenve száll fel a légbé.
Bele mosolyog a képe,
Gyermeklelkek közepébe.
Madzagos a vezetéke,
Ebbe néha bele hallóz,
Egy-két pufók gyermek gége.
Eléneklük, suta kántán,
Sárkány batyut visz a hátán.
Aztán újra megcsodálják,
Megeresztik, megdobálják,
Átteszik egymás kezébe,
Ilyen nincs, csak a mesébe.
Amíg feljebb eregetik,
A kis sárkány mesél nekik.
Elmondja, hogy álmok, vágyak,
Mind-mind sárkányokká válnak.
Buxsi fejek sóvárogva,
Néznek fel a sárkányokra.
Azok táncra kerekednek,
Néha bukfcencet is vetnek.
Leeresztik, hazamennek,
Gyermek, sárkány, elpihennek.
Aztán a kis faluvégre reá száll
A csend, a béke!!!

Elér

Lesz,
Mikor
Az égre
Pillantásod
Megpihelve néz,
Mert szivárványt lát,
Oly gyönyörű, mesést!
Melyen majd lelked sétál
Ott fogva valaki meleg kezét,
S míg e remény foglyaként haladsz,
Szíved papírsárkányra ír majd szívzenét,
Mit nem dalolhattál el, mert megfosztott a
pillanat,
Mit újra hívsz, vagy újra élsz, - romantikájával
visszatér:
Mint utolsó, vágyón áhított, színpompás esély,
Melynek ölelő szerenádján még visszaér
A röptető szál, - melyet keze elér,
És el nem enged semmiért,
És senkiért...

• (Fejős Franciska)

**Pete Margit: Sárkányos vers
Hirdettetett egy kiáltvány:
verseny lesz a házunk táján!
Jelentkezhet minden sárkány,
aki hét próbát kiállt már!**

**Szelek szárnyán arra járván
látja ezt a papírsárkány.**

**Vihar sodort, tépett orkán,
nap perzselt a hegyek ormán,
túl vagyok sok nehéz próbán...
Beneveztek? Nyerhetnék tán!**

**Mosoly fakadt gyűrött arcán:
Papír vagyok, ámde sárkány!**

Kosztolányi Dezső: PAPIRSÁRKÁNY

Tama

**Bezárva itt a Császárt kell szeretnem
s szól a zene.**

Papírsárkány, emelj hátadra engem.

• Berndt Richárd: Itthon

- Ha nem süt majd a nap, s minden szép elmarad, és a végtelen tüze elalszik, a lényeg akkor majd igazán látszik.

Ha egy pillanatra a figyelmed elenyész,
gyermekkorod képe akkor majd az arcodba néz.
Végtelenül ázott maradt a hibáktól,
és szétmarcangolt az évek derekától.

Állsz majd ott, és némán figyelsz,
figyelsz, és nem látsz már semmit.
Nem suhan feléd a kéz, arcodon a bőr
mozdulatlanul ül. Néma.

Nincs, ki a tanító pofont adja,
nincs, ki éles szavaival a jobb útra
vezessen. Régen Ő volt.
Most csend van!

Menekülnél otthonod melegébe,
apád vézna ölelésébe, oda, ahonnan jöttél,
oda, ahová csecsemőnek születted, ahol
emberré nőttél.

Nem süt már a Nap, s minden szép
egy szemrebbenés alatt sorsomra hagy.

Tudertudo: Emberi kapcsolat

Az álmvilágom megtörött,
Mindentől már menekülök.
Csak a téveszméim voltak,
De az álmaimmá alakultak.
Vágyhatok rá,
Még tehetnék is érte,
Majd kérdezném: megérte?
Ez mind szintiszta szenvedés,
Ami már ide is kevés.
Rosszul választottam,
Vagy velem van-e a baj,
Sokak fejében ez hangozhat.
Pedig nem. Csak ilyen az emberi faj.
Aztán jöhet az óhaj,
Ami nem több mint egy sóhaj.
Főleg, hogy senki nem tesz érte -
Ahhoz, hogy elérje.

Parádi Alexa: Ábrándokban

Olyannyira kérlelhetetlen,
Szomjat oltó, kreatív képzelet,
Mondd, mi legyen teveled,
Mikor a realitás is ellened?

A világ közvetlen melletted,
De az emberek vétkeznek,
Hiszen felnőve téged
elfelejtenek,
Pedig mélyen, belül szeretnek.

Mondd, mi kell neked?
Nytott lélek, komolytalan
gyermek,
Ki ábrándokban lézeng,
S földön járva csupán tévelyeg?

Mondd, én kellhetek?
S veled a valóságra többé nem
ébredek?
De ugyanúgy tevékenykedek,
Mielőtt elragadtál, bájos
képzelet?

Vajon most is képzelgek?
Az ablakból nézve mindenütt
dombok s hegyek,
Én pedig a semmin hosszasan
merengek,
De lassan a jelen történései
felvernek.

Ó, mégis mit merészelnek?!
Mikor álmaim oly merészek,
Ábrándjaim életre kelnek,
S engem a valóságra többé
nem döbbsentenek.

Őrült képzetek, fejembe
szörnyetegek
Vajon merre terelnek?
Döntések, kisebb-nagyobb
lépések,
Ugye a jó irányba vezettek?

Megbánt hibák, problémák,
Ki hallgatja meg a keserű
imát?
Nyitnék én heves vitát,
De valami a világból kizárt.

Régen minden tárt karokkal
várt,
Okozott bennem megannyi
kárt,
Néha a pofonoknál is jobban
fájt,
Hogy nem értettem, mi bánt.

Mostanra a romokból építetek
palotát,
Átlépek az útonálló akadályt.
Fellegek, gyermeki álmok!
Már nem járok bennetek!

Szekér Györgyi: Üdvözlég

valami sarjad
háborog a világ
belereszketek
virágtalan mezőn
bombák csókjaiba
sajdul a táj

valami véget ér
hullát ringat az ár
belereszketek
valahol elfolyik
az ég alja
parton hever a nyár

valami támad
kiéhezett a jelen
belereszketek
vészlóslón
zizeg a tavasz
úton a síneken.

**Molnár József Bálint:
Valahol Európában**

Mint kiéhezett sáskahad,
megindult a menekültáradat,
kiégett, üszkös falak, ami maradt,
és gyilkos golyótól megölt áldozat.
A piactéren nagy gödör áll,
nem oly régen aratott a halál,
az iskolát is bomba érte,
csak néhány áldozat szerencséire.
Mennünk kell, ha élni akarunk,
mennünk kell, amíg menni tudunk.

Lélekmentőkön tettük meg
a tengeri utunk felét,
majd jöttek hajómentők,
akik életünket mentették.
A falunkból csak páran maradtunk,
a parton teát, meleg ételt kaptunk.
Mennünk kellett tovább,
nem volt maradásunk,
tömegével jöttek menekülő társunk.

Több ezer kilométer van már mögöttünk,
fárasztó az út, többnyire gyalog jöttünk,
néhány országhatárt is átléptünk,
bujdokolva nagyon féltünk,
hogy az őrség meg ne lássa,
mindég éjjel értünk a határra.

Néha szabad ég alatt aludtunk,
sebes patakból tisztálkodtunk,
sanyarú kolduskenyéren tengődve,
éhezve, fáradságtól meggyötörve
megérkeztünk szerb-magyar határra,
az Unió várva-várt kapujába.

Már jobb sorsú államokat láthatunk,
így megértőbb bánásmódot várhatunk.
El kell jutni német földre, vagy Dániába,
de mindnyájan arról álmodunk,
hogy egyszer visszatérhet saját falujába.